

PETER F.

HAMILTON
HLASOVÁNÍ
NOHAMA

PLANETA9 | PŘELOŽIL MARTIN KRÁLOVEC

Peter F. Hamilton

HLASOVÁNÍ NOHAMA

Příběh ze světa **Ságy Společenství**,
sbírka povídek Manhattan naruby

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Sága Společenství

PANDORINA HVĚZDA

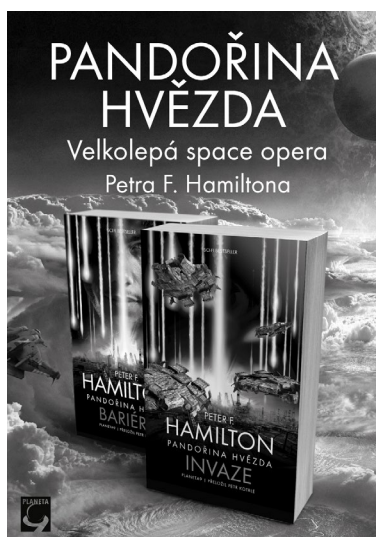
[Bariéra](#)

[Invaze](#)

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování

Poslední hlídka

Footvote, Manhattan in Reverse
MacMillan, Londýn, 2011
Copyright © Peter F. Hamilton, 2011
Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2019
Translation © Martin Královec, 2019
ISBN 978-80-88321-20-0 (e-pub)
ISBN 978-80-88321-21-7 (mobi)
ISBN978-80-88321-23-1 (pdf)

Já, Bradley Ethan Murray se tímto zavazuji, že počínaje dnem 1. ledna 2010 otevřu a po dobu dalších dvou let budu držet otevřenou červí díru na planetu Nový Suffolk, kam mohou všichni slušní obyvatelé Velké Británie volně projít a vybudovat si nový život na čistém světě. Číním tak při smutném vědomí, že nás vůdci a instituce naší staré vlasti zcela zklamali.

Ti, kteří hledají únik před útlakem a neřešitelnými problémy, které zasáhly Spojené království, nechtě tak učiní při dodržení následujících podmínek.

- 1) *S občanstvím přichází odpovědnost.*
- 2) *Monokultura Nového Suffolku bude odrazem současného anglického etnika.*
- 3) *Státním zřízením bude demokratická republika.*
- 4) *Je povinností vlády zajistit občanům následující veřejné služby financované z daní.*
 - a) *Vymáhání práva a pořádku sestává z policejních složek a nezávislých soudů. Všichni občané budou mít po spáchání závažných přečinů právo na soudní proces.*
 - b) *Stejně zdravotní služby pro všechny. Soukromé nemocnice nebo zdravotní kliniky nebudou povoleny, s výjimkou estetické medicíny.*
 - c) *Všeobecné vzdělání bude poskytováno od základní po vysokoškolskou úroveň. Soukromé školy nebudou povoleny. Rodiče žáků základních a středních škol budou mít většinový podíl na správě škol, včetně jejich financování. Všichni občané mají právo být vzděláni podle svých schopností.*
 - d) *Zajištění a údržbu základní občanské infrastruktury, včetně silnic, železnic a rozvodů služeb do domácností.*
- 5) *Není záležitostí vlády zasahovat do životů jednotlivých občanů a přehnaně je regulovat. Za předpokladu, že neškodí ostatním ani státu, mohou dělat nebo říkat cokoli si přejí.*
- 6) *Občané nemají právo držet a používat zbraně.*

JANNETTE

Toho dne měl Gordon Brown opět vystoupit před komisí pro vyšetřování války v Iráku. Byl znovu předvolán kvůli nesrovnalostem ve své předešlé výpovědi. Opoziční politici (ti, kteří nám zbyli) se v pořadu na Čtyřce dychtivě a škodolibě těšili, až bude jejich soupeř čelit obviněním z neschopnosti zajistit financování armády a nebude schopen jim vzdorovat. Daleko v Bruselu chystala Evropská komise plány na vyslání německých a francouzských inženýrů, kteří převezmou odstavení britských jaderných reaktorů od našich rychle ubývajících specialistů. Ruský NovGas mezitím hovořil o zálohách na zásobování plynem na nadcházející zimu. A já jsem zapomněla koupit Stevovi kukuřičné lupínky.

„Nechci zase mlsat!“ vyhrkl s opravdovým opovržením, jakého jsou schopni jen sedmileté děti. Kdyby jen vedení odborů vzdorovalo s podobným odhodláním poslednímu kolu bezbřehých rozpočtových škrtů, které měly nahradit výpadek způsobený „migrační krizí“.

„Je to zdravé,“ řekla jsem bez přemýšlení. Řekli byste, že po sedmi letech bych se takové taktické chyby před svým synem neměla dopustit.

„Mami! Jsou to jen sušený holubí hovínka,“ ušklíbl se, když jsem mu je sypala do misky. Jeho sestřička Olivie se hihňala zakázanému slovu. Ale aspoň dlabala svůj biojogurt bez odmlouvání. „Ošklivé, ošklivé,“ pobrukovala si.

„A co by sis teda dal?“ zeptala jsem se.

„Velkej cheeseburger u McDonalda.“

„Ne!“ Víím, že to říká, jen aby mě naštvál, ale bylo to silnější než já. A zase jsem zlá matka. Možná bych neměla tolik poučovat. Jenže to přesně říká Colin.

„Co třeba toust?“ navrhla jsem jako kompromis.

„Tak jo.“

Nemohla jsem uvěřit, že to šlo tak snadno. Ale on seděl u stolu se samolibým výrazem a čekal, až dám celozrnný chléb do toustovače. Bože, on už opravdu vypadá jako Colin. Možná proto je tak nemožnej.

„Co je to poHov?“ zeptala se Olivie.

Pořad skončil s kritikou premiéra a přesunul se k demonstracím ve Stanstedu.

„Hnutí odpovědné veřejnosti,“ řekla jsem. „Dojezte tu snídani, za chvíli přijde táta.“ *At si zkusí nepřijít.*

Položila jsem toust před Steva, který na něj vytil příliš mnoho medu. Neřekla jsem nic. Oba byli najednou zticha a rychle jedli, jako by to mělo uspíšit příchod jejich otce.

Otevřela jsem zadní vchod do bytu, aby se dovnitř dostala trocha čerstvého vzduchu. Tohle léto bylo strašné vedro a sucho. Vítr u nás v Islingtonu vane po rozpálených ulicích, jako by to byly poryvy pouštního větru. Pouštního větru vanoucího přes čističku odpadních vod.

„Hnuuus“, řekl Steve, zatímco se snažil si držet nos a zároveň se dál ládovat. Musela jsem uznat, že zvenku se linul opravdu hnusný smrad.

Olivii se zakabonil obličej opravdovým zděšením. „To je příšerné, mami. Co to je?“

„Někdo pořádně nezavázal pytel na odpadky.“ Což byla asi pravda. Hromada pytlů na rohu náměstí De Beauvoirové už byla groteskně velká. Jak na vrcholku přistávaly další pytle, ty spodní se trhaly. Ukazovali je v televizi a srovnávali se záběry ze Zimy nespokojenosti v devětesedmdesátém.

„Kdy už to uklidí?“ zeptal se Steve.

„Měli by jednou za čtrnáct dní.“ Což bylo optimistické. Podle sdělovacích prostředků už dezertovala skoro desetina vojáků, blogy posledních politických komentátorů udávaly ještě vyšší čísla. Zbytky našich ozbrojených sil teď zajišťovaly nejen základní občanské služby, ale i požární ochranu, dozor ve věznicích, nebo podporu provozu elektráren. Velká část RAF se podílela na stahování zbývajících vojsk z Afghánistánu – k nelibosti Američanů. Budeme rádi, pokud se odpadky budou vyvážet jednou měsíčně. Nedávno jsem viděla přebíhat přes náměstí krysu velkou jako kočka. Vždycky jsem si myslela, že takoví obří hlodavci jsou jen městskou legendou.

„Proč nemůžou odvážet smetí jako vždycky?“ zeptala se Olivie.

„Nejsou na to lidi, broučku.“

„Ale na ulicích se jich poflakují stovky,“ podotkla. „Je to strašidelný. Už to v parku nemám ráda.“

Vlastně měla pravdu. Nebyl to nedostatek lidí, samozřejmě, ale peněz, které by za práci dostali. To, jak spadla libra, zatímco se zbytek světa vyhrabával z krize, bylo děsivé. Nikdo si nedokázal představit, co nastane, až budou známa skutečná čísla z výběru daní. Oficiálně příjem rozpočtu klesl pouze o deset procent od chvíle, kdy si ten sráč Murray otevřel svou rasistickou, fašistickou, červí díru do prdele. Nikdo tomu nevěřil. Ale, jak jinak, jako první ministerstvo zkrátilo financování místních samospráv. Brown měl řeč ve Westminsteru a vzkázal radním, ať *omezí plýtvání*. Pozůstatky opozičních stran při těch slovech vybuchly smíchy. Těžko je vinit. Tahle fráze je vládní mantrou už padesát let. Ať je u moci kdokoliv. Samozřejmě na to nikdy nedošlo. Tentokrát bylo všechno jinak, ze spousty špatných důvodů.

Jako páka, aby Británie konečně přijala euro, byl tento neřízený strmý pád libry nepřekonatelný. Zoufale jsme potřebovali měnu, která by dokázala lépe vzdorovat našim zrádcům. Jenže najednou začaly Francie a Německo blokovat přijetí a tvrdit, že nejprve musí Řecko a středomořské země dostat svoje ekonomiky na úroveň před krizí. Parchanti.

Dneska přišel Colin včas. U dveří zapískal svoji nablblou imitaci zvonění a obě děti vystřelily od stolu a pištěly na pozdrav. Dělalí to, když si je jdu vyzvednout k němu? Nemyslím si.

Vešel do kuchyně v pěkné nové mikině a čistých džínách, hnědé kudrnaté vlasy fešácky zastřižené. Nesnáším tu ohranou průpovídku, že muži s věkem zrají. Ale je fakt, že i po třicítce vypadají zachovale. Colin nepřibral za poslední dva roky ani kilo. Minimálně od té doby, kdy začal pravidelně běhat a chodit do posilovny. Počítám, že ta mladá nána se kterou žije, by z vyvaleného pivního pupku nebyla moc nadšená. Sakra, proč pořád zním jako standardní kravka?

Colin popadl Olivii za ruku a roztočil ji. „Ahójí!“ zavolal na mě. „Nevidělas někde naši dceru?“

Ječela: „Tati, tati!“ a Colin s ní pořád točil.

„Nedělej to,“ zamumlala jsem, „právě jedla.“

„V pohodě,“ položil ji na podlahu a Olivie ho začala šťastně pusinkovat.

„Abychom šli.“ Zatlaskal, aby je popohnal. „Připravte se. Vyrážíme za pět..., čtyři..., tři...”

Oba se hnali ze schodů, aby si vzali věci.

„Jak se ti vede?“ zeptal se.

„Nikdy mi nebylo líp.“ Unaveně jsem se podívala na zaneřáděný kuchyňský stůl. I linka byla zahrabaná pod nepořádkem a dřez se dal považovat za vzor neumytého nádobí. „A co ty, pořád posluhuješ bohatým?“

Zle se na mě zatvářil, jako vždycky, když mi musí něco naprosto evidentního pomalu a pečlivě vysvětlovat. „Teď musím kromě své praxe ještě pracovat v soukromé nemocnici. Jinak bych jen těžko vyžil, po tom co mě oškubal ten tvůj sexistickéj rozvodovej soud.“

Málem jsem otevřela pusu překvapením – já jsem ta s pichlavými komentáři. On je vždycky pan Rozumný. „V pořádku, jasně,“ řekla jsem. „Říkala jsem si, že je to moje chyba.“

Podíval se na mě s tím svým trochu samolibým vítězným úsměvem. Tyhle ksichty už mě taky pěkně štvaly.

„Kdy je budeš chtít zítra zpátky?“ zeptal se.

„No..., odpoledne. Před šestou?“

„V poho. Bez problému.“

„Díky. Bereš je někam extra?“

„Slyšel jsem, že Kocour Fliček je fajn. Večer je na to vezmu, jestli zase nevypadne proud.“

„Jen je neber nikam na hamburgery.“

Obrátil oči v sloup.

Podívala jsem se z okna, kde stálo na chodníku jeho nové, námořnicky modré BMW. Ten nesmysl byl velký jako tank. Na sedadle spolujezdce jsem nikoho neviděla. „Je tu s tebou?“

„Koho máš na mysli?“

„Zoe.“

„Vida, pamatuješ si její jméno.“

„Myslím, že jsem ho viděla na jejím vysvědčení.“

„Je pravda, že s námi půjde. Vzala si volno, aby mi pomohla. Děti ji mají rády pochop. A jestli si konečně někoho najdeš, nebudu vyšilovat, že s nimi někam vyrazí.“

Ó výborně Coline, další bod utržený na tvé nesnesitelné bejvalce, zvláště ten důraz na ‚konečně‘. Tobě to tedy myslí.

Děti se přiřítily zpátky do kuchyně a vlekly své batohy s výbavou na dva dny po podlaze. „Připraveni!“

„Doufám, že se budete mít báječně,“ řekla jsem, *konečně* laskavá.

Colinovi povadnul úsměv na rtech. Zaváhal, naklonil se a políbil mě na tvář. Nic zvláštního, žádné usmiřování, jen platonické gesto, které jsem nechápala. „Ahoj,“ řekl.

Byla jsem příliš překvapená, než abych se zmohla na odpověď. Dveře se zabouchly. Děti byly pryč. Byt ztichl.

Měla jsem čtvrt hodiny, než mi pojede autobus. Poprvé po letech jsem šla demonstrovat. Dát se slyšet, ukázat své pocity. Dělat přesně to, čím Colin pohrdal a co považoval za trapné. Bože, cítila jsem se skvěle.

33) Nebudou žádná vězení. Usvědčení zločinci stráví svůj trest v izolovaných trestaneckých táborech, kde budou pracovat pro veřejné blaho.

34) Nový Suffolk bude používat imperiální jednotky měr a vah.

35) Policie bude mít za úkol udržovat pořádek a bránit protispolečenskému chování. Policie nebude marnit čas postihováním drobných přestupků.

36) Občané nebudou mít právo na neomezené čerpání právních služeb. Občané čelící žalobě budou mít právo na obhájce hrazeného z veřejných financí celkem třikrát za život. Budou si moci si vybrat ve kterých případech.

37) Požívání alkoholu, tabáku a dalších měkkých drog bude povoleno. Občané ohrožující ostatní pod vlivem těchto látek, například řízením pod vlivem alkoholu, budou čelit trestu ve výši nejméně čtyř let v trestaneckém táboře.

38) Zákony Nového Suffolku nebudou podporovat jakékoliv zneužívání sociálních dávek.

39) Pokud právník třikrát předloží návrh, který bude uznán neoprávněným, bude automaticky odsouzen k pěti letům v trestaneckém táboře.

COLIN

Když jsem přijížděl před dům, viděl jsem realitního makléře postávat na prahu a mluvit se Zoe. Už jsme se setkali dvakrát; je z Belgie, přijel měsíc po otevření červí díry.

„Kdo je to?“ zeptal se Steve, zatímco jsem manévroval na štěrku, abych zaparkoval k přívěsu, normálně určenému k přepravě koní.

„Týpek z banky,“ řekl jsem mu. „Musím ještě vyřídit pár papírů, než vyrazíme.“ Alespoň, že realitka nepostavila před dům ceduli „na prodej“. Tím si v dnešní době člověk koledoval přinejmenším o cihlu do okna.

Zastavil jsem kousek od přívěsu a Zoe se na mě usmála a zamávala mi. „Počkejte v autě,“ řekl jsem dětem. Nechci, aby viděly prázdný dům. Včera jsme spali ve spacácích na koberci. Připnutí k sobě. Velmi romantické.

Maklěř mi potřásl rukou a vytáhl složku dokumentů k podpisu. Podíval se na děti přilepené na sklech BMW, ale nic neřekl. Předpokládám, že už tohle viděl mnohokrát.

Zoe otevřela dveře do garáže a popadla první z krabic vyskládaných na betonové podlaze. Přenesla ji k zádi bavoráku a dala do kufru.

Maklěři stačilo pět podpisů a bylo – dům patřil realitce. Čtyřpokojový dům s garáží a slušnou zahradou v Enfieldu i s veškerým vybavením za 320.000 liber. Možná dvě třetiny ceny, kterou jsem mohl dostat loni. Ale je to dost, abych umožnil hypotéku, a zbylo mi rovných 30.000, které mi realitka vyplatila dopředu. Jeden z mnoha podobných kšeftů, které se od ledna rozbujely. Takhle se to teď dělá. Francouzsko-holandská firma prodává malé kousky Anglie lidem, kteří vědí, že nebudou přijati na druhé straně červí díry. Bůh ví, že v zámoří je hodně kupců, hlavně z Indie a severní Afriky, ať se ale propadnu, jestli vím, proč se sem stěhují právě teď.

Bavoráka jsem koupil na leasing v bazaru. Svoje důchodové pojištění jsem prodal jiné specializované agentuře, tentokrát z Lucemburska – Bůh žehnej našim prohnáním partnerům v EU – a dostal jsem 25.000 liber. Jako poslední zbývaly kreditky. Zažádal jsem o další dvě; kdyby jich bylo víc, monitorovací programy by si všimly nového uspořádání půjček. Ale dostal jsem z toho dalších 15.000, které jsem mohl během minulého měsíce utratit.

Všechno to šlo do komunitní spoluúčasti, kterou jsem podepsal na www.newsuffolklife.co.uk. Většinu našich věcí jsme poslali pryč v konvoji, nezbytné osobní věci jsme nacpali do přívěsu na koně. Na webu to doporučovali, uvezou toho víc než karavany.

Maklěř mi potřásl rukou a řekl: „Hodně štěstí, Monsieur.“ Podal jsem mu klíče a bylo hotovo.

Zoe nacpala do bavoráku poslední krabici. Zbyly jen čtyři kufry. Vzal jsem dva. Zoe se smutně dívala na dům.

„Děláme správnou věc,“ řekl jsem jí.

„Já vím,“ nasadila statečný úsměv. „Jen jsem nečekala, že to bude takhle. Murray nás všechny pěkně překvapil.“

„Jo. Víš, že jsem vyrostl na všech těch sci-fi seriálech a filmech; je úžasné, jak jejich slovník a obrazy ovlivnily moderní kulturu. Všude byly kurevsky skvělé lodě plující vesmírem, kapitáni na můstku dělající zásadní rozhodnutí, střelba lasery a raketami na příšery s hmyzíma očima. Všichni věděli, že to tak nakonec bude. Pak ten hajzlík Murray přijde na to, jak otevřít svou červí díru a nikomu neřekne, jak to udělal. Nemám mu to za zlé. Má vlastně pravdu, jenom bychom tu technologii zneužili. Tak jako vždycky. Jenže...není to ušlechtilé křížování prázdnotou, které jsem očekával. Je to téměř jako zrada mojí víry.“

Zoe vypadala rozpačitě. Není vůbec taková, jak si myslí Jannette: nějaká sotva plnoletá rajcovní sestřička, kterou jsem si narazil, protože ji oslnil můj doktorský titul před jménem. Ve skutečnosti studuje na porodní asistentku, což vyžaduje stejnou oddanost a inteligenci jako doktorské studium. Mám zatracené štěstí, že se na trosku, jako jsem já, vůbec podívala. Že si se mnou se dvěma malými dětmi začala, vypovídá o její mimořádnosti.

„Měla jsem na mysli, jak se nakonec země rozdělila,“ řekla klidně. „Všichni pořád mluvili o oddělení severu a jihu, o třídním boji a o rozdílech mezi chudými a bohatými. Ale to byla jen ideologie, politici nahrávající si navzájem na smeče. Pak přišel Murray a stalo se to skutečností.“

Objal jsem ji. „Dal nám příležitost, kterou nám politici pořád slibovali a nikdy neposkytli. Bože, věříš, že jsem fakt volil Blaira? Dvakrát!“

Zle se zašklebila. „To bys chtěl volit torye?“

„To jsem neřekl.“ Letmo jsem ji políbil a pak jsme dali kufry nahoru na krabice. „Jak říkám, pořád nemůžu uvěřit, že Gordon Brown vyhrál volby.“

„Komentátoři tvrdí, že Murray umožnil nejprve odchod konzervativním voličům z malých obvodů.“

„To je typická nesmyslná konspirační teorie z internetu. Jen třicet osm procent lidí se vůbec obtěžovalo volit, a ti věděli, že na druhou stranu nepůjdou. Zbytku na tom nezáleželo, proč by mělo? Takhle vyhrál Brown volby. Murray neví, kdo koho volil. To on postavil červí díru, ne tenhle šmíráckej stát, který nás stále

víc utlačoval. A každopádně, Murray osobně ten exodus neorganizuje. Je to jen na nás, abychom převzali zodpovědnost, přesně jak říká první článek.“

„Fíha, škrábní doktora a poteče z něj politika.“

„Po patnácti letech práce ve veřejném zdravotnictví? Kvůli čemu jinému bych měl naříkat?“

Zasmála se, na což byla radost pohledět. Naproti tomu v autě se na nás koukali Steve a Olivie neobvykle vážně.

„Kam jedeme, tati?“ zeptala se Olivie.

„Chci vám něco ukázat. Doufám, že se vám to bude líbit.“

„Co?“

„To nemůžu říct. Musíte to vidět.“

„Co je v tom přívěsu pro koně?“ zeptal se Steve. „Ty nemáš koně rád.“

„Stan,“ řekl jsem. „Vlastně velký stan. Jídlo. Solární panely. Čtyři notebooky. Dva iPady.“

„Hustý! Jaký tam máš apky?“

„Všechny, co jsem stihnul přes týden stáhnout.“

„Jo! Můžu si s jedním hrát?“

„Možná.“

„A co dál?“ ptala se vzrušená Olivie.

„Hračky. Spousta oblečení. Knížky.“

„Na co to všechno je?“ zeptal se Steve.

„Uvidíte.“ Sáhł jsem k zapalování a povzbudivě se podíval na Zoe. Tohle byl pro nás opravdu velký krok. Tento okamžik nezačal v žádném zlomovém momentě, ale vedla k němu dlouhá řada skrytých událostí. Necítil jsem žádnou vinu, že s námi беру děti. Ve skutečnosti bych jako otec selhal, kdybych to neudělal, už nikdy nebude taková šance. Nejsem tak hloupý ani naivní, abych si myslel, že Nový Suffolk bude ráj, ale má potenciál stát se něčím lepším, než je tento svět. Nemáme se tady kam rozvíjet, jak se zlepšit, ne se vši tou historií, která nás k sobě nepozorovaně poutá, a s politiky, z nichž se ke kormidlu dostanou vždy ti nejhorší. Kdekoli na světě.

A Jannette...Obávám se, co se mě týče, že už léta není dětem dobrou matkou.

„Jedeme,“ řekla Zoe. „Rozhodli jsme se už dávno.“

A tak jsem nastartoval a vyjel na cestu, za námi rachotil přetížený přívěs pro přepravu koní.

„Co je to za prsten?“ zeptal se najednou Steve.

To je můj kluk: pohotový a pozorný.

„Tenhle?“ Zoe zvedla prst nahoru.

„To je zasnubní prsten!“ vypískla Olivie. „Budete se brát?“

„Ano,“ řekl jsem. Je to první věc, kterou chceme udělat na druhé straně.

„VÍ to máma?“ zeptal se Steve.

„Ne.“

64) V zájmu neopakování chyb staré země na Novém Suffolku, nebude povoleno žádné organizované náboženství. Všichni občané musí uznat, že vesmír je přírodní jev.

65) V zájmu neopakování chyb staré země na Novém Suffolku, bude členům extremistických politických stran a nežádoucích organizací zakázán průchod červí dírou, stejně jako trestancům a dalším, které posoudím jako škodlivé pro veřejné blaho.

Seznam zahrnuje mimo jiné tyto zakázané skupiny a profese:

- a) Labouristická strana
- b) Konzervativní strana
- c) Liberálně demokratická strana
- d) Komunistická strana
- e) Britská národní strana
- f) Socialistická aliance
- g) bulvární novináři
- h) euroúředníci
- i) představitelé odborů
- j) podnikoví právníci
- k) političtí lobbisté

JANNETTE

Abbey na mě čekala na nádraží Liverpool Street. Byl zázrak, že jsem ji tam vůbec našla. Hala byla přeplněna baťůžkáři. Jsem si jistá, že žádnému nebylo přes pětadvacet, ale možná je to tím, jak se koukáte na mladé lidi ze špatné strany pětaticítky. A určitě jsem neviděla tolik džínového oblečení od festivalu v Readingu na začátku devadesátých let. Batohy měli obrovské, ani jsem nevěděla, že se takhle velké vyrábí.

Ohromeně jsem zírala a mládež se tlačila kolem mě. Skoro všichni tu byli ve dvojici. A všichni měli nášivky s britskou vlajkou na šatech nebo batožích. Myslím, že anglicky uměl tak jeden z desíti; jenom menší půlka byla bílá. *Cha, jak se ti to líbí, Murray? Jedno z tvých velkých pravidel je, že všichni musí umět anglicky – a všichni víme, co to znamená.*

Abbey zařvala na pozdrav a vyrazila ke mně, nevybírávě si prorážela cestu davem. Není to drobná žena a její postup vyvolával mezi šťastnými rozesmátými lidmi značné znepokojení. Když na ni vrhali ublížené pohledy, vracela jim jen stále stejný opovržlivý výraz. Uvolnila se, až když mě objala. „Nejdražší soudružko, ahoj, náš vlak stojí na třetím nástupišti.“

Prorážela cestu kupředu a já ji plaše následovala. Na její prastaré bundě cinkaly odznáčky; jeden za každou věc, kterou podporovala, nebo pochod, kterého se zúčastnila. Narezlý kroj protestního hnutí.

Zdálo se, že do našeho vlaku se snaží dostat půlka stanice. Abbey se procpala do vozu, řazení se do fronty je pro ni buržoazním přežitkem. Našly jsme dvě volná místa vedle sebe. Byla zarezervovaná, označená lístky, ale Abbey je prostě zahodila na podlahu.

„Zajímalo by mě, kam si ta banda myslí, že jede,“ pronesla příliš nahlas, když jsme se usadily. „Murray neschvaluje ubohou cizí chátřu. Neexistuje, že by nechal huliče z Evropy vypalovat si zobáky na jeho rajském světě lhářů. Požene je od své díry pro středostavovské červy, než se nadějou.“

„Jeho podmínky jsou sebeudržovací,“ řekla jsem. „On samozřejmě nemá seznam všech lidí, které nemá rád. A i kdyby měl, není jak je všechny při průchodu kontrolovat. Je to čistá psychologie. Toryovští optimalizátoři daní se tam poženou po stovkách, když jim řekneš, že tam nebudou vpuštěni žádní socani. Přitom my ostatní vidíme, kdo tam skutečně jde a podle toho se sakra zařídíme. Kdo by chtěl žít na takovém světě?“

„Ha! Vsadím se, že jim tajné služby prodaly naše jména výměnou za pěknou chalupu na důchod na druhé straně.“

Když má Abbey tuhle náladu, což je prakticky pořád, není s ní žádná řeč.

Vytáhla z bundy velkou placatku a hltla si z ní. „Dáš si?“

Podívala jsem se na starou omlácenou placatku, připravená odmítnout. Pak jsem si uvědomila, že dneska nemám děti. Tak blbá, abych si dala hlt jako Abbey, ale nejsem. Naštěstí. „Ježíš, co to sakra je?“

„Pořádná ruská vodka, soudružko,“ usmála se a dala si zas. „Nathan minulý týden prošel na druhou stranu,“ řekla mrzutě.

„Nathan. Tvůj bratr Nathan?“

„Jen podle DNA a po tomhle už si nejsem jistá ani tím. Čůráček. Vzal s sebou Mary a děti.“

„Proč?“

„Proč tam všichni jdou? Kvůli ekonomice, závislosti na svých zrádných kamarádech, výpadkům elektřiny, globálnímu oteplování, mzdovým škrtkům, zdaňování chudých, hroucení zdravotního systému. Jinými slovy utíkají před reálným světem, ve kterém musí žít a snažit se pracovat. Myslí si, že bude žít v nějakém tropickém daňovém ráji, kde budou všechnu těžkou práci dělat víly. Pitomej sráč.“

„To je mi líto. Co na to říká tvoje máma? Musí to být pro ni hrozné.“

Abbey zavrčela a zase se napila. „Říká, že je ráda, že je pryč; prý si s vnoučaty zaslouží nový začátek na nějakém hezkém místě. Věřila bys tomu? Sobecká kráva, řekla bych, že už je senilní. A kdo se o ni asi postará? Napadlo to Nathana vůbec? Vůbec ne, jen všechno prodal, zmizel a očekával, že dám zase všechno dohromady. Tak jako to teď dělá každý.“

„Já vím. Ve Stevově škole se říká, že příští rok budou třídy po šedesáti. Krizová zasedání rady se táhla po celé léto, takže je jasný, kolik lidí odešlo.“ Zaváhala jsem. „Překvapilo mě to, myslela jsem, že jsou oddanější.“

„Byli by, kdyby je pořádně platili.“

„Ředitel musí do začátku roku sehnat patnáct učitelů, nebo nebudou moct zahájit vyučování.“

„Patnáct? To by nesehnali ani v normální době.“

„Říkal, že si je celkem jistý. Je teď spousta nových pracovních agentur, které dovážejí zámožské pracovníky. Spousta lidí, kteří zaplní prázdná místa. Až skončí exodus, život bude prakticky stejný jako dřív.“ Závěr byl přesnou citací Gordona Browna. *Sakra, tolik tomu chci věřit.*

„Skvělý,“ zavrčela Abbey. „Přesně za to bojujeme.“

Náš vlak pomalu vyjel ze stanice. Baťůžkáři byli namačkaní v uličce, nikdo se nemohl ani pohnout. Když se z reproduktorů ozvalo oznámení stanice Bishop's Stortford, propukli v jásot.

Abbey si zase přihnula a zamumlala: „Cucáci.“

„Neboj,“ řekla jsem. „Pokud si někdy otevřeme vlastní červí díru do nového světa, nepustíme tam nikoho z téhle bandy.“

„Vždyť o to kurva právě jde,“ zavrčela Abbey. Její zlost se obrátila proti mě a to bylo docela děsivé. Zavdala si další hlt vodky. „Nechtěli bychom nový svět, i kdybychom uměli otevřít další červí díru. Je to blbý plýtvání talentem a bohatstvím, které by mohlo pomoci lidem tady a teď. Musíme napřed vyřešit problémy na tomhle světě, počínaje naším největším problémem, zrádcem Murrayem a jeho kryší dírou. Kolonizace je imperialismus a ten parchant to ví. Měli bychom raději učit lidi společenské odpovědnosti.“ Píchla si nejistým prstem do odznaku na klopu. Byla na něm islandská velrybářská loď, roztržštěná na dva kusy kladivem v sovětském stylu; hned nad ní ale byla úplně nová placka Hnutí odpovědné veřejnosti. „O tom to dneska je. Murray nestvořil nový svět pro sebe a sobě podobné, on ničí ten náš. Prostě takhle to dělat nejde, nemůžeš jen tak otevřít bránu kamsi, protože se ti chce, to je zkurvená drzost. Kdy jsme přijali tohle demokratické rozhodnutí, co? Nikoho se nezeptal, nikoho nevaroval. Musí se to zastavit.“

„Nemůžeš zabránit lidem v odchodu,“ řekla jsem. „To je stalinismus. Červí díra umožnila překotný exodus, na který jsme nebyli připravení. Emigrace do Ameriky v devatenáctém století byla pomalá, trvala desetiletí. Byl čas se přizpůsobit. Tohle jde moc rychle. Dal nám jenom dva roky. Není divu, že země není schopna se vypořádat se ztrátami. Ale nakonec se to usadí.“

„Můžeme je zastavit,“ řekla Abbey odhodlaně. „Ve hnutí už je teď dost lidí, aby zablokovali silnice a obrátili všechny ty šmejdský středostavovský neplatiče daní zpátky. Murray to nedomyslel, polovina policajtů vysmahla dírou pryč. Kdo bude teď chránit ty popírače vlastní odpovědnosti? Síla lidu se vrací a bude se mstít. Pracující třída našla znovu svůj hlas. A ten řekne: už ani jeden. Uvidíš.“

- n) *místní zastupitelé*
- o) *členové neziskových organizací*
- p) *burzovní makléři*
- q) *vývojáři a prodejci zbraní*
- r) *představitelé Rady pro podporu umění*
- s) *správci penzijních fondů*
- t) *herci a štáby mýdlových oper*
- u) *pachatelé sexuálně motivovaných zločinů*
- v) *výchovní poradci*
- w) *majitelé a manažeři call center*

COLIN

M11 byla, tak jako vždy, zacpaná až k vzteku. Trvalo nám skoro dvě hodiny, než jsme se dovnitř z M25 až k Stanstedské křižovatce. Ale nebylo to tak úplně jako vždycky. Většinu cesty jsem se usmíval. Už mně to nevadilo. Opakoval jsem si, že je to naposledy, co musím jet po těchto hrůzostrašných, děravých, zacpaných, zastaralých cestách ze šedesátých let. Už nikdy nebudu cestou domů bez ustání nadávat, že nemáme dálnice

jako v Německu, nebo osmiproudé silnice, které jsou v Americe. Od teď bude moje bědování vyhrazeno pro šestnáctinohé mimozemské dinosaury pochoduující přes zeleninovou zahrádku.

Kombík před námi měl samolepku s obrázkem rozložbeného Gordona Browna, který buší telefonem do červí díry, a s nápisem *Daň z paměti*. Čím dál jsme se propracovávali na sever, tím víc se objevovalo samolepek podporujících exodus. Vypadlo to, že všechna auta kolem nás míří do New Suffolku. Po všech těch měsících kradmých příprav bylo celkem příjemné být konečně mezi svými.

„Je to červí díra, že jo?“ opatrně se zeptal Steve. „Tam jedeme.“

„Jo,“ řekl jsem. „Podíváme se, jak to tam vypadá.“

„Projdeme *skrz*?“ zeptala se Olivie s nervózním nadšením a očima navrch hlavy.

„Řekl bych, že jo. Vy ne? Když už jsme urazili takový kus cesty, bude to sranda.“ Zahlédl jsem ceduli shromažďovacího parkoviště F2 a vyhodil blinkr.

„Ale na druhé straně jsou zlí lidé,“ řekl Steve. „Máma to říkala. Jsou to všichni toryovští zrádci.“

„A byla se tam podívat?“

„V žádném případě!“

„Pak ale nemůže doopravdy vědět, jak to na druhé straně vypadá, že ne?“

Děti se na sebe podívaly. „To asi ne,“ řekl Steve.

„Jen to, že s někým nesouhlasíš, z něj nedělá zlého člověka. Sami se tam rozhlédneme a zjistíme, co je pravda a co ne. Tak je to spravedlivý, nemyslíte?“

„Kdy se vrátíme?“ zeptal se Steve.

„Nevím. Záleží, jestli to na nové planetě bude pěkný. Možná budeme chtít chvilku zůstat.“

Zoe se na mě nesouhlasně podívala. Já pokrčil rameny. Nechápe to, děti musíte zvykat na nové a velké věci pomalu.

„Jde maminka taky?“ zeptala se Olivie.

„Když bude chtít, tak může jít s náma. Jasně, že jo,“ řekl jsem.

Zoe trochu podrážděně vydechla.

„Budu muset chodit do školy?“ zajímalo Steva.

„Všichni musí chodit do školy, ať už jsou na jakýkoliv planetě,“ řekla Zoe.

„Pruda.“

„Ošklivé,“ vypískla Olivie šťastně.

Našel jsem vjezd na parkoviště F2 a sjel ze silnice. Bylo to rozlehlé otevřené pole, které si newsuffolklife.co pronajímal od místního farmáře. Celé léto po něm jezdily stovky aut a z trávy zbyly jen prořídle chomáče slámy, zadupané do suché a jako železo tvrdé země. Dnes bylo na vzdálenějším konci zaparkováno nějakých dvacet kamionů, včetně tří velkých chladících vozů a několika cisteren s palivem. Kolem nich stálo v chumlu přes sedmdesát aut, empévček, dodávek a čtyřkolek; většinu obývaly rodiny, jejichž členové se venku protahovali před závěrečnou etapou. Pole kolem nich ukazovala podobný obrázek. Ve skutečnosti tak vypadala krajina všude kolem červí díry. Cítil jsem se díky tomu mnohem jistěji.

Popojel jsem k organizátorovi, který stál kousek za branou, a ukázal mu naši kartu. Podíval se na ni a zašklebil se, když si nás odškrtaval ze své desky. „Vy jste doktor?“

„To jsem.“

„Dobře. Ještě má přijet asi dvanáct aut a budeme připraveni. Jsem Barry, váš komunitní poradce pro konvoj, takže vás budu doprovázet celou cestu až do nového domova. Kdybyste měli jakýkoliv problém, přijďte za mnou.“

„Samozřejmě.“

„Asi si budete chtít zkontrolovat lékařské vybavení, ujistit se, že nic nechybí? Vaši noví sousedé už prošli ostatní věci.“

Přešel jsem k ostatním autům a všichni jsme vystoupili. Několik chlapů už bylo v kamionech a zkoumalo uložené krabice a palety. Vzhledem k tomu, kolik nás to stálo, jsem byl rád, jak pečlivě náš inventář kontrolují. Teoreticky nám mělo vybavení a zásoby zajistit přechod k soběstačné komunitě během jednoho roku.

„Nemělo by to dlouho trvat,“ řekl jsem Zoe. „Musíme mít jistotu. V zemi pionýrů je majitel obráběcího stroje králem.“

„Pojďme se seznámit s lidmi,“ řekla.

Už jsem jich pár potkal, když jsem hledal pět beden se zdravotnickým materiálem a vybavením. Zdáli se v pohodě – slušňácký typy. Při zdravení trošku moc horliví, ale to jsem asi byl i já. Konečně, měli jsme spolu strávit ještě dost dlouhou dobu. Zbytek našich životů, jestli půjde všechno hladce.

Za půl hodiny přijeli poslední členové naší skupiny, ujistili jsme se, že máme vše, co jsme nakoupili na newsuffolklife.co, a organizátoři začali s vypravováním na poslední pozemskou část cesty. Když to řeknete takto, zní to jako konec, ale je to i nový začátek.

„Kde je ta červí díra?“ natahoval se Steve, když jsme zase seděli v autě. „Chci ji vidět.“

„Ještě tři kilometry,“ řekla Zoe. „To už je jen kousek.“

Ze shromaždiště vyjely první kamiony a vydaly se po nové asfaltce k červí díře. Následovali jsme je. Po levé straně silnice vedla široká polňačka. Pochodovali po ní baťůžkáři sešikovaní v řadách asi po deseti. Neviděl jsem konce ani v jednom směru. Šli směrem k červí díře a na tvářích měli ten natěšený výraz. Zoe a já jsme zřejmě nevypadali jinak.

„Támhle,“ vykřikla najednou Olivie. Ukazovala ke stromům za baťůžkáři. Na chvílku mě to zmátlo, jako by za korunami stromů prosvítalo slunce za rozbřesku. Pak nám lesík přestal vadit ve výhledu a mohli jsme se na červí díru podívat přímo.

Díra v časoprostoru s nulovou délkou ve skutečnosti vypadala jako koule s průměrem 300 metrů. Murray ji otevřel tak, aby měla rovník na úrovni terénu a do vzduchu čněla jedna polokoule. Nebylo na ní nic pevného, bylo to prostě místo, kde jedna planeta končila a začínala druhá. Překročíte hranici a rozprostře se před vámi Nový Suffolk. Byl to známý okolem, který naháněl lidem husí kůži a dokonce je nutil ucuknout. Když jste se přiblížili ke vstupu, neviděli jste před sebou nic než cizí krajinu uvnitř polokoule. Přitom se rozprostírala všemi směry, jako na panoramatickém obrázku. Prošli jste skrz a vynořili jste se vně úplně stejné polokoule. Neměla žádný vnitřek.

Na Novém Suffolku bylo časně ráno, místní narezlé slunce vycházelo a skrz bránu osvětlovalo anglickou krajinu narůžovělým jasem.

Byli jsme teď sotva kilometr daleko. Děti zmlkly, uchvácené mimozemským světlem. Se Zoe jsme na sebe vrhli rychlé vítězné úsměvy.

Cesta se stočila k červí díře a procházela úzkým úvozem. Policejní těžkooděnci lemovali vršky obou náspů. Vlnili se dopředu a dozadu ve snaze držet dav protestujících dál od silnice. Viděl jsem míhající se cedule a transparenty. Skandování a řev k nám dolehl i přes zvuk motorů v našem konvoji. Předměty létaly přes policejní řady a dopadaly na silnici. Na asfaltu se objevilo několik rozbitých lahví. Baťůžkáři se hnali okolo, sehnutí až k zemi; rukama si chránili hlavy a odráželi palbu shora.

Něco uhodilo do střechy našeho BMW. Děti vyjekly. Ze strany přilétl kámen. Už na tom nezáleželo. Kamiony na čele konvoje už byly u červí díry. Viděl jsem je projet branou a hnát se po rozbité provizorní cestě mimozemskou krajinou, až z nich zbyly jen obrysy ve světle vycházejícího exotického slunce. Byli jsme tak blízko.

Pak začala Olivie křičet: „Tati, tati, zastav!“

- 87) *Vláda nesmí zaměstnávat na žádném oddělení více než jednoho vedoucího na dvacet řadových pracovníků. Žádné oddělení nesmí utratit za svoji správu více než 10 % rozpočtu.*
- 88) *Vláda nebude financovat žádné příspěvky v nezaměstnanosti. Nezaměstnaní budou mít nárok na pět akrů orné půdy a dostatek osiva k dosažení soběstačnosti.*
- 89) *Nebude existovat dědická daň. Smrt není zdanitelná položka. Občané budou mít nárok odkázat dle své vůle vše, čeho docílili svojí prací.*

JANNETTE

Dostat se z nádraží k červí díře nám trvalo zatraceně dlouho. Hnutí odpovědné veřejnosti mělo zajistit autobusy. Viděla jsem z nich jen dva, a těm trvalo celou věčnost, než projely po zacpaném okruhu mezi nádražím a placem, kde se shromažďovali demonstranti. Pořadatelé z HOV se mezitím zapletli do potyček s baťůžkáři, kteří proudili z nádraží a vyptávali se cestu a volná místa v našich autobusech. Policie se snažila

obě strany oddělit nejlépe jak mohla, přesto situace na parkovišti u nádraží permanentně hrozila výbuchem nepokojů.

Abbey využila prostoje k doplnění zásob v místní večerce. Když jsme se konečně dostaly do autobusu, už byla úplně nabitá. Nemá tichou opici.

Během našeho pomalého šourání po dálničním nadjezdu jsem mohla pozorovat jedolité řady nehybných vozidel zabírající všechny jízdní pruhy pod námi. Byly jich stovky, tisíce. Každé čekalo na svou chvíli, kdy bude moct sjet ze silnice. Každé plné lidí, kteří se chtěli dostat skrz červí díru. Tolik? Vidět, kolik lidí chce skutečně odejít, byl docela šok. Podle zpráv je to tak každý den. Jak může být tolik lidí tak natvrdlých, že uvěří Murrayho slibům? Víím, že naše země není perfektní, ale aspoň se jí snažíme posunout někam, kde se nebudeme muset stydět vychovávat děti.

Autobus konečně dojel ke výchozímu místu demonstrace. Když jsme vystupovali, přelétal nad našimi hlavami obrovský Airbus 380 a chystal se přistát ve Stanstedu, jen pár kilometrů na sever. Motory byly tak hlučné, že jsem si musela zakrýt uši rukama. Logo aerolinek jsem nepoznala, ale bezpochyby přivázelo další skupinu nedočkavých uprchlíků ze zahraničí, kteří se chtěli přidat k exodu.

Sledovala jsem, jak letí po obloze. A najednou byla přímo přede mnou červí díra. Jako by byla na obzoru usazená zlatavě pochromovaná bublina. Mžourala jsem do zářivě růžového světla, které z ní vyzařovalo.

„Nenapadlo mě, že je tak velká,“ zamumlala jsem. Z té zatracené věci šel takhle zblízka strach.

„Jdeme k ní,“ opile zavrčela Abbey, a pochodovala směrem k stále se rozrůstající tlačenci demonstrantů před námi.

Už jsem si vzpomněla, proč jsem přestala chodit na demonstrace. Romantika splynutí s davem, sdílení cíle s kamarády, zpěv, sounáležitost a všeobecné uspokojení. Všechno to byly sračky.

Okopávali mě jako laciný balón. Každý chtěl nabrat body tím, že si do mě kopne. Řev byl strašně hlasitý, nechtěla jsem to poslouchat, ale vůbec to nepřestávalo. Několikrát jsem to schytala transparentem, když je jejich nosiči nemohli udržet.

Pak jsme se dostali skutečně blízko k policejní linii a na rameni mi přistála plechovka od piva. Nadskočila jsem leknutím. Naštěstí byla prázdná. Ale viděla jsem lítat láhve všude kolem nás a začala jsem z toho být pěkně nervózní.

„Nechte mě projít, vy čůráci!“ řvala Abbey na policajty svým nejlepším „já tady tomu velím“ hlasem.

Nejbližší strážník se na ni zmateně podíval. V tu chvíli mu začala zuřivě bušit od ochranného štítu. „Mám právo projít a nezastavíš mě, ty fašistickej parchante, tohle je furt ještě svobodná země, tak proč nejdeš do prdele a nevopícháš svého náčelníka, nech mě projít...“ Celou dobu se tlačila proti jeho štítu. Já byla namačkaná za ní. Naši snaživí soudruzi za mnou tomu tlaku ještě přidávali. Řvala jsem mezi těmi mlýnskými koly bolestí, ale nikdo mě neslyšel nebo to bylo všem jedno.

Někdo musel povolit. Tentokrát to byla policejní linie. Smýklo to se mnou dopředu a přistála jsem na Abbey, která už ležela na policajtovi. Zezadu se ozýval divoký řev. Slyšela jsem pískání. Byla jsem na kolenou, když jsem zaslechla štěkot psů a vyděšený nářek. Nesnáším psy, fakt se jich bojím. Policajti se rychle přesouvali, aby zaplnili díru, kterou vytvořila Abbey. Kolem vypuklo několik rvaček. Demonstrantům nasazovali železka a odvlékali je pryč. Šaty se trhaly. Strašně teleskopické obušky mlátily lidi, kteří ani nebyli hrozbou. Viděla jsem krev.

Někdo mi zatahal za límec a postavil mě na nohy. Plakala jsem a třásla se. Strašlivě mě bolelo koleno, sotva jsem se mohla postavit.

Před obličejem jsem měla policejní helmu. „Jste v pohodě?“ ptal se zastřený hlas zpoza zamlženého hledí.

Jenom jsem zakvílela. Bylo to ubohé, ale bylo mi tak zle a tak jsem se bála, že mi to bylo jedno.

„Sedte tady! Počkejte!“ Postrčil mě na násep z čerstvé zeminy. Tři metry pode mnou se krčili baťůžkáři, kteří se škrábali k zářící červí díře. Všichni na mě vyděšeně koukali, jako bych byla nějaký démon. To není správné, to vůbec není správné. Jsem přece na straně těch hodných. Auta mířící do červí díry svištěla pryč, jejich řidiči se soustředěnými výrazy pevně svírali volanty.

Viděla jsem velké námořnicky modré BMW vlekoucí koňský přívěs. Řidič upíral zrak dopředu. Rozpoznávání obličejů naskočilo.

„Sundej ze mě ty špinavý pracky, ty zmrde, tohle je napadení, je ti jasný, že tě u soudu dostanu, do prdele sundeji mi ty pouta, jsou moc utažené, vždyť mě mučíš, pomoc, pomoci!“ ječela za mnou Abbey.

„To je Colin,“ zašeptala jsem. „Abbey, to je Colin!“ Mluvila jsem čím dál hlasitěji.

„Co?“

„Colin!“ zuřivě jsem ukazovala. Viděla jsem na zadní sedačce Olivii, s obličejem přimáčknutým na sklo pozorovala všechny ty šílený lidi tlačící se na náspu. Viděla mě. Zíraly jsme na sebe. „On je bere pryč, pane bože, on je bere skrz tu červí díru.“

Abbey uštědřila zatýkajícímu důstojníkovi mocný štouchanec a svou vahou ho úplně rozhodila. „Běž pro ně,“ ječela na mě. „Dělej.“ Chytli ji tři rozzuřené policisté. Pendreký byly venku. Narazilo do mě její rameno. Padala jsem z náspu, rukama jsem ve snaze udržet rovnováhu točila jako zdivočelý větrník. Koleno mě pekelně bolelo. Nabourala jsem do baťůžkáře a dopadla na asfalt, sotva metr od transitu, který se mi prudce vyhnul.

„Vem si je,“ řvala Abbey. „Jsou to tvoje děti. Je to tvoje právo,“ zmizela ve vlastním klubku policajtů.

Všechna vozidla na cestě brzdila. Podívala jsem se nahoru. Všichni se zasekli, protože Colinovo BMW zastavilo. Řidičovo okénko hladce sjelo a Colin vystrčil hlavu ven. Jen jsme na sebe zírali. Přes jeho tvář se přehnala hotová záplava pocitů. Především zlost, ale zahlédla jsem i lítost.

„Nastup si,“ řekl. Zadní dveře se otevřely.

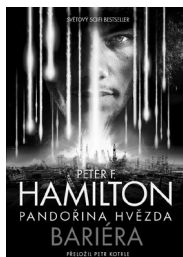
Dívala jsem se na otevřené dveře. Postavila jsem se na nohy. Podívala jsem se zpátky na zběsilou melu mezi demonstranty a policií. Podívala jsem se na BMW. Za ním už čekala červí díra. Auta podrážděně troubila, lidé na mě řvali, ať se pohnu.

Jdu k BMW s otevřenými dveřmi. Víím, že je to úplně špatně. Z hlediska morálky. Ideologicky. Skutečně si to myslím. Ale co jiného mám dělat?

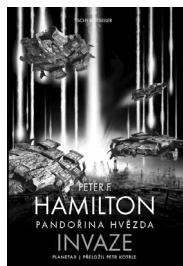

Knihy Petera F. Hamiltona můžete číst i dále, prodávají Palmknihy zde:

Pandořina hvězda [Bariéra](#)

Pandořina hvězda [Invaze](#)

V nakladatelství [Planeta9](#) již vyšlo:

Peter F. Hamilton: Pandořina hvězda Bariéra (2018)

Peter F. Hamilton: Pandořina hvězda Invaze (2019)

Iain M. Banks: Pomysli na Fléba (2018)

Adrian Tchaikovsky: Ocelová šlechta (2019)

Připravujeme:

Peter Sweterlitsch: Terminus

Peter F. Hamilton: Jidáš zbavený pout Pronásledování

Iain M. Banks: Hráč

Peter F. Hamilton: Jidáš zbavený pout Poslední hlídka

Adrian Tchaikovsky: Psí vojáci

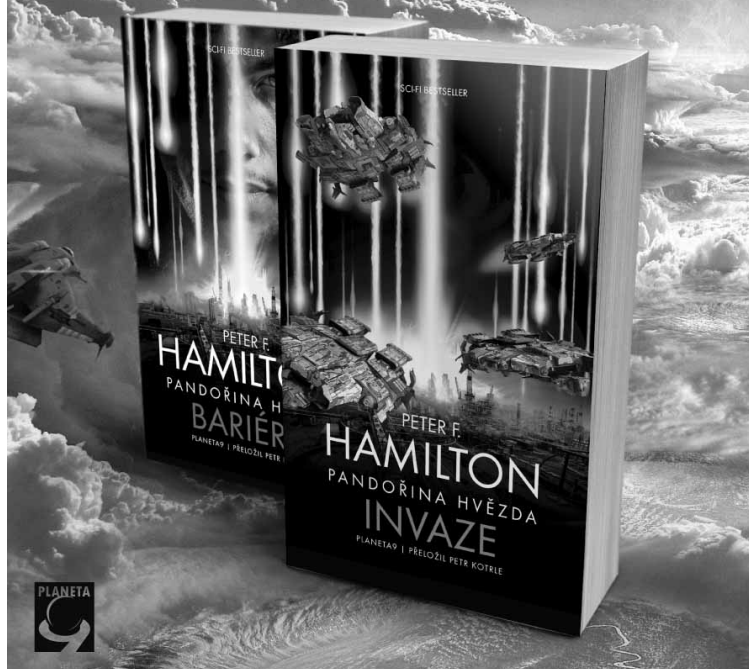
Iain M. Banks: K čemu jsou zbraně

Chen Quifan: Silikonový ostrov

PANDORINA HVĚZDA

Velkolepá space opera

Petra F. Hamiltona

Peter F. Hamilton
Hlasování nohama

Anglický originál *Footvote*
vydalo ve sbírce *Manhattan in Reverse* nakladatelství
MacMillan v Londýně v roce 2011

Přeložil Martin Královec
Redakce a korektura Tomáš Komár Drahoš
Redakce Veronika Marhounová
Sazba Veronika Marhounová
Obálka LZX

V roce 2019 vydalo nakladatelství
Martin Královec - Planeta9
Za Hládkovem 22, 169 00, Praha
Vydání první

planeta9.cz
facebook.com/planeta9.cz